

„Já sám půjdu s vámi“

Hošťálková 19. 3. 2017

Písně: 177, skupina „ECHO“, 182, 636, 550

Čtení z Písma: 2.kn.Mojžíšova 33, 12 - 23; 1.ep.Korintským 13, 9 - 13

Text kázání: 2.kn.Mojžíšova 33, 14

Milí bratři a sestry,

už tehdy na počátku dal Bůh, náš nebeský Otec, svému lidu na tomto světě ujištění: „**Já sám půjdu s vámi (budu vás na cestě předcházet)**“. Tehdy vedl Boží lid ze země egyptské, „z domu otročiny, do země zaslíbené“ Mojžíš. Ale Boží lid, církev, je vlastně na cestě tímto světem stále. Chci, abychom si tuto známou skutečnost dnes, při výročním shromáždění, znovu připomněli - jsme Božím lidem a jsme na cestě tímto světem. Kdosi dříve církev nazval velmi výstižně „společenstvím poutníků“ a dobře se to ujalo, tak o církvi přemýšlíme také my. Na jedné straně to vystihuje skutečnost, že církev není jen pouhým spolkem, jedním z mnoha, nebo nějakou náboženskou organizací, ale společenstvím „víry, naděje a lásky“. Na straně druhé to ukazuje také na její pohyb. Věřit, to přece neznamená přešlapovat na místě, ustrnout v nějakém poznání, nebo se pořád jen ohlížet do minulosti, ale znamená to odvahu jít tímto životem a světem „cestou necestou“, přízní i nepřízní, přes všechna rizika i nejistoty stále dál.

Také my jsme na této cestě a okoušíme něco z té velké Mojžíšovy úzkosti a nejistoty, které byl - tenkrát na poušti a uprostřed nepřátel - plný. Biblické vyprávění to velmi dobře postihuje. Ležela mu na srdci nejedna tísnivá otázka: „*Jak dál? Dojdeme vůbec někam? Není naše snaha i cesta marná? Nekončí někde ve slepé uličce?*“ I my přemýšlíme často podobně. Když se podíváme na naše prořídle řady, na náš přibývajícím věk, na všelijakou únavu těla i ducha, na nepřilíš radostné poměry doma i ve světě, cítíme podobné starosti o budoucnost. A také o nás se pokouší obavy, nejistota, malověrnost. - Jak se spolehnout na to, že náš Pán se o svůj lid vždy postará?

Někdy se zase dostáváme do jakéhosi křečovitého stavu, kdy si myslíme, že všechno záleží na nás. Ke slovu se v nás dostává pud sebezáchovy. Co udělat, co podniknout, jak se postavit tomu nebo onomu nebezpečí? Rádi bychom si - jako církev - nějak zajistili a pojistili svou budoucnost. Co vymyslet, jak dnes lidi oslovit, co jim nabídnout, aby je to přitáhlo, abychom byli schopni strhnout také mladé i děti? Někdy si skutečně lámeme hlavu, trápíme se a nevíme kudy kam. Jak víme, v řeckém antickém světě si představovali, že silný obr Herkules nese a drží celou zemi, se vším co je na ní, na svých bedrech. Často se mu v tom podobáme, máme za to, že všechno záleží na tom, co uneseme nebo neuneseme, na naší zdatnosti. Kdyby to tak bylo, a záleželo jen na nás, pak bychom před sebou měli skutečně velmi ubohý a neradostný výhled. Určitě se máme snažit, usilovat, jistěže máme statečně zápasit, obrnit se trpělivostí a věrností, ale na druhé straně nikdy nesmíme zapomínat na to, že církev, Boží lid, ve své nejvlastnější podstatě má a musí žít z víry. V historii šla církev také časy, kdy musela slyšet „**Hospodin bude bojovat za**

vás a vy budete mlčet“ (Ex 14,14). Také toto slovo pověděl Bůh lidu putujícímu tenkrát pouští.

Ve víře se člověk vždycky potřebuje stále znovu učit umění přenechávat naléhavé starosti o sebe i o budoucnost Pánu Bohu. Jestliže ve víře vyznáváme a věříme, že On je skutečným Pánem nad světem, nad poměry na něm i nad jeho dějinami, jestliže má s tímto světem svůj spasitelský záměr, jak nám to dal poznat ve svém Synu, Ježíši Kristu - v jeho kříži, přemožení všeho zla i vítězství nad smrtí - pak nás má toto vědomí povzbuzovat v důvěře, že On *„dílo svých rukou nikdy neopustí“*, že ani my nejsme na této cestě sami, ale že On nás na naší cestě předchází, že nás vede do *„zaslíbené země“*, i když kolem sebe třeba nevidíme nic jiného než poušť, vyprahlost, prázdnotu a nikde na obzoru žádná naděje.

„Já sám půjdu s vámi, budu vás předcházet...“ To je zaslíbení, které Bůh pověděl svému lidu na této zemi a které tu je jednou provždy. Podobně to pověděl Pán Ježíš Kristus, při svém odchodu ze země zpět k Otci: **„Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“** (Mt 28,20). To znamená: „Nezoufejte, nepropadejte malomyslnosti ani beznaději. Boží cesta přece vede jednou přes poušť a podruhé přes kříž, přes to, co se nám lidem často zdá jako slepá cesta, která končí. A přece tato Boží cesta neskončila ani na poušti ani na kříži.“

Jestliže se dnes chceme alespoň maličko ohlédnout za cestou našeho sboru od minulého výročního shromáždění k tomu dnešnímu, nemáme přemýšlet nad tím ani se starat o to jestli Bůh ochrání svou církev v našem čase - i tady v Hošťálkové, jestli jeho věc tady nezahyne, jestli dostatečně obhájíme jeho jméno v čase, který mu nepřeje. Spíše se ptajme jestli nám vždy skutečně šlo o to sledovat tuto Boží cestu a hledat „Boží tvář“ v jeho Slově při bohoslužbách, biblických a modlitebních hodinách i při jiných příležitostech nebo ve svém soukromí, a jestli to byla skutečně Boží cesta, po které jsme se vydávali. Nebo také nás lákaly všelijaké jiné cesty, od kterých jsme očekávali více než od cesty, o které řekl Ježíš svým učedníkům: **„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“** (J 14,6)? Sloužilo nám toto Boží doprovázení a předcházení v orientaci našeho osobního života? Nebo naše osobní zájmy, úspěch, dobrý prospěch, hmotné zajištění, nám tuto cestu zastínily a hnaly nás jiné pohnutky a síly než touha naplňovat Boží vůli a takto hledat pravé štěstí, bohatství a radost života? Jak si stojíme před Ježíšovým požadavkem: **„Hleďte nejprve Království Boží a jeho spravedlnost a to ostatní vám bude přidáno“** (Mt 6,33)?

Jistěže bychom také rádi viděli něco z té „Boží tváře“, která nás na naší cestě předchází - nějaké hmatatelné důkazy a viditelné záruky Boží přízně, Božího vedení, jistotu, že nás Bůh vede a dovede. O to nakonec šlo také Mojžíšovi. A přece jej Hospodin odkázal do správných mezí: **„Nemůžeš spatřit mou tvář. Žádný člověk mě nemůže spatřit a zůstat naživu... Spatříš má záda; mou tvář však nespatří nikdo.“** Jinými slovy, Bůh, náš nebeský Otec, nás na této zemi odkazuje pouze do mezí víry a nemáme se snažit tyto hranice překračovat. Má nám stačit jeho Slovo a jeho zaslíbení. Mít podíl na vidění „Boží slávy“, to je něco, co je nám vyhrazeno až jednou, v Království Božím. **„Ted' totiž vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom tváří v tvář“** (1.Kor 13,12). Mezi námi a jím zůstává na tomto světě pořád jakýsi odstup - Bůh jde před námi, my zůstáváme v závěsu, nebo za ním často velmi zaostáváme. Tento lidský odstup znal i Pán Ježíš, když zval k následování: **„Pojd' za mnou“**. A když Petr toto **„za mnou“** chce zaměnit za **„jít s Ježíšem“**, dostane se mu odpovědi: **„Tam, kam jdu, tam za mnou nyní jít nemůžeš, budeš mne však následovat později“** (J 13,36). Ježíš musel jít nejdříve cestou kříže, projít hrobem a

otevřít cestu k Boží slávě; anebo, jak to On sám pověděl v evangeliu Janově: „**Jdu, abych vám připravil místo. Až odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já**“ (J 14,2).

Takový smysl a takový dosah má to, že nás chce Bůh na naší cestě „předcházet“ - napřed On a pak my. Právě víra v Ježíše Krista nás, jako magnetická stříelka u kompasu, neustále orientuje a směřuje k němu a na něj. Vyhlížíme Pána, toužíme po jeho pravdě a milosrdenství, je nám dobře ve společenství víry, modliteb, zvěstovaného slova, v ovzduší chval a oslavování jeho svatého jména. A v tom také je náš pokoj, „**dám vám odpočívání**“, slyší také Mojžíš. Některé překlady mluví o „klidu“, „jistotě“. Takto nás prostě náš Bůh a Pán vede, řídí, opatruje na té naší pozemské pouti. Ať už se cítíme se svou vírou na dně nebo na výsluní, ať se životem prodíráme těžce, nebo jdeme jakoby klidnou krajinou, spoléhejme se na zaslíbení, které dal Mojžíšovi: „**Já sám půjdu s vámi (budu vás na cestě předcházet)**“.

Amen.